

บทนำ

ภายในวัดชื่อดังแห่งหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ถัดจากโบสถ์ของพระประธานประจำวัดมาทางทิศตะวันออก มีอาคารเล็กๆ อันเป็นสถานที่ตั้งของเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ที่ขึ้นชื่อในการขอพรเรื่องเนื้อคู่ สองสาวนั่งอยู่บนพื้นพรมหน้าสถานที่สักการะรูปปั้นเจ้าแม่ผู้ขึ้นชื่อเรื่องขอพรทางด้านความรัก

นี่นับเป็นครั้งที่สองแล้วสำหรับสองสาวเพื่อนรักคู่ซี้ที่ต้องมาไหว้เจ้าแม่ด้วยกัน โดยครั้งแรกที่มาคือเมื่อเกือบๆ หนึ่งปีที่แล้ว ตอนนั้นอารดาเป็นคนชวนเพื่อนมาขอพรหลังจากที่เพิ่งเลิกกับแฟน แต่ผลสุดท้ายคนที่ได้แฟนกลับกลายเป็นรติยาแทน คราวนี้คนที่ทั้งนกทั้งเห่าจึงตั้งใจมาขอพรใหม่หลังจากที่ถอดใจไปก่อนหน้านี้ แต่กลับมาฮึดใหม่เพราะได้รับช่อดอกไม้เจ้าสาวจากเพื่อนรัก บวกกับต้องการมีความรักที่เลือกด้วยตัวเองมากกว่าจะให้ผู้ใหญ่จับคู่ให้ ภารกิจหาแฟนครั้งนี้จึงเกิดขึ้น!

“ถ้าฉันเป็นเจ้าแม่นะ ฉันคงคิดว่าแก่นี่ห่วยสุดยอดจริงๆ”

รติยาเปรย ไม่รู้จะฮาหรือจะสงสารวีรกรรมของเพื่อนดี ที่แค่หล่อน

กลับจากไปฮันนีมูนกับสามีได้สองสัปดาห์ แม่เพื่อนรักก็โทรศัพท์มาชวนไปหาเจ้าแม่ด้วยกัน ตอนแรกหล่อนก็ไม่อยากมาหรอก แต่พอคิดว่าถ้าอารดาได้แฟนเป็นตัวแทนตลกที่ก็อาจจะช่วยให้เพื่อนสาวหายเหินเหวอได้ จึงได้ยอมมาด้วย

“เจ้าแม่ท่านคงชินกับแม่สาวหน้าด้านหน้าทอนอย่างฉันแล้วแหละ ช่วยไม่ได้ ฉันมันอาภัพนี่”

“อาภัพ? อือฮือ พุดชะน่าสงสารเชียวนะจะคุณปู้ก”

รติยาอดแซวไม่ได้ จะว่าอาภัพก็ไม่ใช่ เพราะใช้ว่าอารดาจะไม่มีใครมาจีบ หรือไม่เคยมีแฟนเลยสักคน แต่คนที่เข้ามาลวนคบหากันไม่ยึดมากกว่า ดังนั้นถ้าจะพุดให้ถูกก็คือ ไม่ใช่อาภัพ แค่ยังไม่เจอคู่ที่แท้จริงของตัวเองมากกว่า

“ฉันน่าสงสารนะถูกต้องแล้ว ครั้งก่อนฉันอุตส่าห์ลากเกมมาขอพรเป็นเพื่อน แต่สุดท้ายคนที่ได้แฟนจนกลายเป็นผัว กลับเป็นแกไปเสียได้ ดวงฉันมันช่างอาภัพจริงๆ”

อารดาจิบปากจิบคอแสรังถอนหายใจแล้วทำหน้าน่าสงสารไปด้วยแต่ในสายตาของรติยาแล้วกลับกลายเป็นความขบขันมากกว่า เมื่อหล่อนมองออกว่าเพื่อนเกล้งทำลวนๆ ไม่ได้รู้สึกสลด หรือรู้สึกอาภัพรักอย่างที่พุดไปเลยสักนิด

“แกนี่มันจริงๆ เลย” รติยาถอนหายใจอีกรอบ “ฉันชักสงสัยแล้วว่าถ้าการมาขอพรครั้งนี้ได้ผล เพราะเจ้าแม่ท่านเบือนหน้าแกแล้ว ก็เลยยอมส่งใครสักคนมาให้ แบบเป็นคนที่ใช่และเป็นเนื้อคู่ของแกจริงๆ เนื้อคู่ของแกคนนั้น เขาต้องเจอกับอะไรบางอย่างก็ไม่ว่า”

“หืม...ฉันออกจะเป็นคนดีศรีสยาม”

“ศรีสยามนะสิแก”

“เฮอะ ไม่พุดด้วยแล้ว ยายคนมีผัวแล้ว” อารดาค้อนปะหลับปะหลือกใส่ก่อนจะตัดบท “ไม่รู้แหละครั้งนี้ฉันจะอดอ้อนเจ้าแม่ขอให้ท่านเมตตา

สาวน้อยตาดำๆ คนนี้ ยังไงครั้งนี้ฉันก็ไม่ขอพรผิดวิธีแน่นอน”

รติยาถึงกับนินวหน้าทันที “เดี๋ยวนะ แกขอผิดวิธีหรือ ยังไง? ไม่เห็นเคยเล่าให้ฟังเลย”

“ฉันไม่กล้าบอกแคะนะสิ” อารดายอมรับอ้อมแอ้ม เล่นแอรติยาถึงกับนินวหน้าหนักกว่าเดิม แล้วจึงชักใช้เพื่อนรักต่อหน้าเจ้าแม่เสียเลย

“บอกมาเสียดีๆ ว่าแกขอทำไหน ถึงได้ผิดวิธี”

“ก็...ครั้งก่อนฉันขอและบนบานไปด้วย เพิ่งมารู้ทีหลังว่าเจ้าแม่ท่านไม่ชอบให้บนบาน”

อารดายอมเปิดปากบอกว่าครั้งที่แล้วหล่อนขอและบนบานไปด้วยว่า ถ้าได้แฟนจริงจะทำนั่นทำนี่ให้ ไม่ได้รู้เลยว่าเจ้าแม่ไม่ชอบให้บนบาน บวกกับเพื่อนรักอย่างรติยาดันขอพรให้หล่อนมีแฟน แต่ขอผิดชีวิตเปลี่ยนแปลงกลายเป็นสองเต้ง ผลสุดท้ายคนที่ม่แฟนไปก่อนก็เลยกลายเป็นรติยา ส่วนหล่อนที่ขอพรไม่ถูกวิธีจึงได้กินแห้วไปตามระเบียบ

“ถามจริง! ปกติแกจะไปมุที่ไหน ก็ต้องศึกษาวิธีมาก่อนว่าที่นั่นๆ ต้องขอพรยังไง ด้วยอะไร แล้วนี่พลาดได้ไง”

“ก็พลาดไปแล้ว เลยต้องมาขอเจ้าแม่ใหม่ให้ถูกวิธีนี่ไง” อารดาทำหน้าจ้อยแล้วจึงพนมมือ

“พอๆ ฉันขอเจ้าแม่แล้ว ส่วนแกจะขออะไรก็ขอไป แต่อย่าขอให้มีส่วนที่สองก็แล้วกัน งานเข้าได้ผิวเพิ่มขึ้นมาไม่รู้ด้วยนะจ๊ะ”

“ไอ้เพื่อนบ้า! ฉันมีแต่คุณรุจคนเดียวอะ”

“จ๊ะๆ ยายคนผัวรัก ผัวหลง และหลงผัวมาก!” อารดาเน้นคำสุดท้าย แล้วก็หัวเราะอย่างขบขัน แม้จะอิจฉาเพื่อนอยู่เล็กๆ ที่ได้สามีดี แต่หล่อนคิดว่าครั้งนี้จะต้องเป็นที่ของตัวเองบ้าง เจ้าตัวจึงตั้งสมาธิและหลับตาลง ก่อนจะขอพรต่อเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ตรงหน้าด้วยความตั้งใจยิ่ง

‘เจ้าแม่ขา วันนี้ลูกมาขอพรเจ้าแม่อีกครั้ง ขอให้เจ้าแม่ช่วยเมตตาประทานแฟน หรือจะประทานผัวมาให้ลูกเลยก็ได้นะเจ้าคะ หรือจะให้ลูก

ข้ามชั้นตีหัวลากเขาเข้าห้องกันเลยก็ได้เจ้าค่ะ แต่ขอให้เขาคนนี้เป็นคนเดียว
และคนสุดท้าย ให้ลูกได้แต่งงานกับเขา ได้อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าด้วยเถิด
เจ้าค่ะ เพียง!’

๑

ความหวังของหมู่บ้าน

ภายในร้านอาหารอีสานริมถนนแห่งหนึ่ง แม้จะเป็นร้านเล็กๆ แต่ก็สะอาดสะอ้านและน่ารักด้วยการตกแต่งที่ทำให้แตกต่างจากร้านอาหารริมถนนทั่วไป เหมาะกับลูกค้าที่ต้องการกินอาหารบ้านๆ เคล้ากับบรรยากาศน่านั่งและน่าถ่ายรูปไปด้วย เพราะการตกแต่งด้วยโคมสีเทาสไตล์ลอฟท์ทำให้ร้านดูทันสมัย สร้างกลิ่นอายของความเป็นอีสานด้วยโคมไฟประดับที่ทำจากส้มไก่ แล้วก็มีผ้าขาวม้าที่เอามาทำเป็นผ้าปูโต๊ะและวางทับด้วยกระจกเพื่อป้องกันอาหารที่อาจหกเลอะเทอะ แล้วยังช่วยทำให้เช็ดทำความสะอาดได้ง่ายด้วย

สองสาวนั่งอยู่ที่โต๊ะด้านในติดกับสวนหย่อมเล็กๆ ขนาดสี่คูณสี่เมตร แต่ก็มิซิงข้าวยาวนั่งเล่นและนั่งถ่ายรูปได้ด้วย บนโต๊ะอาหารของสองสาวยามนี้มีอาหารที่สั่งมาเต็มโต๊ะ เพราะเจ้ามือและคนที่อุดหนุนโทรศัพท์นัดเพื่อนออกมาเป็นคนสั่งเองทั้งหมดด้วยความหิวส่วนๆ จนเพื่อนซี้บ๊วกอย่างรติยายังอดส่ายหน้าไม่ได้ ที่เพื่อนรักยังกินโหดเหมือนโหดอาหารทุกครั้งสั่งอาหารมาประหนึ่งไม่ได้กินอะไรมาทั้งวัน ดังคำที่เจ้าตัวมักชอบพูดเสมอๆ

ว่า

‘เรื่องกินเรื่องใหญ่ เรื่องตายเรื่องเล็ก’

รติยาล่ายหน้าซ้ำๆ ขณะมองเพื่อนสาวสุดซี้ แล้วก็รู้สึกว้าววันนี้เพื่อนดูเปลี่ยนไปนิดหน่อย จากที่เมื่อก่อนชอบแต่งตัวง่าย ๆ สบายๆ ถึงจะรักสวยรักงาม บำรุงผิว มาสก์หน้าบ้างอะไรบ้าง แต่ความเป็นสาวน้อยไม่ค่อยจะมี ออกแนวเป็นสาวขาลุย กล้าคิดกล้าพูด แต่ก็ไม่ได้หัวหรือขานผ่าซาก ยังมีมุมของความเป็นผู้หญิงหวานๆ แอบซ่อนอยู่

ซึ่งกับหล่อนที่เป็นเพื่อนสนิทแล้ว อารตาก็มักพูดด้วยแบบไม่แฉับไม่ค่อยหวาน และเต็มไปด้วยความจริงใจ แต่เวลาอยู่กับคนอื่น เจ้าตัวจะรักษามารยาทและดูเป็นผู้หญิงที่ช่างพูดช่างคุย สนุกสนานเฮฮา แต่ก็เป็นตัวร่วนวายและมีความงอแง ซื่ออ่อนอยู่ในตัว

ทว่าวันนี้รติยารู้สึกว่าเพื่อนดูเปลี่ยนไป ดูนิ่งขึ้นและน่ามองขึ้น แถมยังดูอ่อนหวานเพิ่มขึ้นด้วย จากการเปลี่ยนทรงผมใหม่ ดัดผมเป็นลอนหลวมๆ ทำให้ดูอ่อนหวาน พอบวกกับชุดเดรสสีเขียวมินต์พาสเทลเรียบหรูที่สวมอยู่ ก็ทำให้ดูสวยผิตผุดตาไปเลยทีเดียว

“แค่นี้ฉันมากินอาหารด้วยกัน ต้องสวยขนาดนี้เลยหรอคะคุณอารดา”

“ไม่ต้องมาแซวเลย ฉันเพิ่งทำงานเสร็จจะ วันนี้ไปกินข้าวกับลูกค้าแทนพื่อรมา” อารดาเฉลยถึงที่มาความสวย

รติยาพยักหน้าเข้าใจ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่า ปกติแล้วอารดาชอบแหยมหล่อนว่าคุณหนูจิ้งของคุณแม่ชา เพราะหล่อนเหมือนไข่ในหินของครอบครัว แต่ถ้าพูดกันจริงๆ แล้ว คนที่เป็นคุณหนูน่าจะเป็นอารดามากกว่า เพราะเห็นทำตัวง่าย ๆ สบายๆ แบบนี้ เจ้าตัวเป็นถึงลูกสาวเจ้าของบริษัทผู้ผลิตและส่งออกผลไม้กระป๋อง รวมถึงน้ำผลไม้ที่ขายกันอยู่ในห้างสรรพสินค้าชั้นนำ

แต่เพราะเป็นลูกสาวคนเล็กก็เลยไม่ต้องรับผิดชอบอะไรมากเท่ากับออร์ปวีร์ผู้เป็นพี่สาวต่างแม่ ที่ตอนนั้นขึ้นแท่นเป็นรองประธานบริษัท ส่วน

อาร์ดาใช้ความเป็นลูกคนเล็กที่ไม่ต้องการแย่งตำแหน่งใดๆ บวกกับที่เคยป่วยทำให้ร่างกายอ่อนแอและไม่ค่อยเก่งด้านการบริหาร ครอบครัวจึงไม่ได้บีบบังคับให้มารับภาระหน้าที่การงานมาก อาร์ดาก็เลยดูเหมือนแม่สาวที่ทำตัวสบายๆ ทำงานที่บริษัทของคนที่รู้จักในตำแหน่งเล็กๆ

ผู้ชายที่เข้ามาจีบอาร์ดาไม่เคยรู้ว่าหล่อนเป็นคุณหนู เพราะอาร์ดาใช้นามสกุลของแม่ ไม่ได้ใช้นามสกุลพ่อเหมือนกับพี่สาว เนื่องจากแม่ของอาร์ดาเป็นภรรยาคนที่สองของบ้าน ส่วนภรรยาคนแรกของคุณปทุมพงษ์นั้นเสียชีวิตไปตั้งแต่ลูกสาวคนโตกับลูกสาวคนรองอายุได้เก้าขวบกับเจ็ดขวบ

แล้วก็เป็นที่โชคดีที่ครอบครัวของอาร์ดาไม่ได้มีปัญหาเรื่องลูกเลี้ยงแม่เลี้ยง ทุกคนเข้ากันได้ดีได้เสมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ซึ่งหาได้ยากยิ่งที่ลูกเลี้ยงกับแม่เลี้ยงจะอยู่ด้วยกันได้อย่างปกติสุขเช่นนี้

“พ่อกับพี่อิงเป็นไงบ้าง”

“เหมือนเดิมไม่เปลี่ยน คุณอรปวีร์ยังสวยแซ่บและเก่งเหมือนเดิม เป็นท่านรองที่เคารพที่เจอหน้าฉันที่ไร เทคนียาวยิ่งกว่าพ่อ แล้วก็ห้ามปฏิเสธหรือมีปัญหาเวลาสิ่งให้ทำอะไรด้วย ไม่อย่างนั้นซีได้กินหัวฉันแน่ ส่วนคุณอิงสตรีนี่ยังคงเรียบริ่อย งดงามดังนางฟ้า ใจเย็น และแสนดีเหมือนเดิม”

“แอบนิทาพ่อกับพี่อิงนะแก เดี่ยวฉันจะอัดคลิปเก็บหลักฐานไปฟ้อง”

“หุ่ย ใส้เพื่อนใจร้าย”

“แล้วไง นิดฉันมาากินนี่แค่อยากกินหรือมีเรื่องอะไร” รติยาถามอย่างรู้ทันก่อนจะเปรย “ว่าแต่ฉันว่าวันนี้นอกจากแกจะดูสวยและน่ารักขึ้นแล้วฉันว่าพักหลังๆ แกดูเรียบร้อยขึ้นมานิดหนึ่ง ดูสาวแตกมากกว่าเดิม ถ้ามจริงไปทำอะไรมาคะคุณอาร์ดา”

“เอาความจริงหรือโกหก”

“เอาโกหกก่อนละกัน”

“ฉันบรรลุลุทธิการเป็นกุลสตรีศรีสยาม จะประกวดนางสาวไทยเร็วๆ นี้”

อารดาว่าแล้วก็ทำท่าหนึ่งหลังตรง เอามือประสานไว้ที่ตัก ก่อนจะส่งยิ้มหวานปานนางฟ้า แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกประหนึ่งนางสาวไทยตอนรับ มงกุฎ เล่นเอารตยาที่กำลังจะใช้ส้อมจิ้มคอหมูย่างในจานถึงกับหลุดข้าวออกมา

“พอๆ เลยเกะ ฉันไม่อยากล้าล็กคอหมูย่างตาย พุดความจริงมา”

“ฉันโดนพ่อส่งครูใจร้ายมาดัดสันดานถึงบ้านนะสิ”

หล่อนตอบแล้วลุกกุลสตรีศรีสยามหายวับไปในพริบตา เหลือเพียงแม่สาวตัวยุ่งวุ่นวายเหมือนเดิม เจ้าตัวตักส้อมตักปูปลาร้ากินหนึ่งคำ ก่อนที่ใบหน้ารูปไข่สวยหวานจะงอเป็นจวัก เมื่อนึกถึงหน้าครูสอนมารยาทที่พ่ออุตสาห์จ้างมาปรับบุคลิกภาพของหล่อน

แต่แค่นั้นก็ทำเอารตยาถึงกับตาโตเท่าไข่ห่าน ทั้งสงสัยและแปลกใจ เหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมจู่ๆ ที่บ้านอารดาถึงได้เล่นไม้แข็ง จับเพื่อนของหล่อนเข้าคอร์สคุณหนูเสียได้ ทั้งที่ปกติก็ออกจะตามใจหมดทุกอย่าง

“เกิดอะไรขึ้น เหลามาเดี๋ยวนี้เลย” รตยาใช้คัพพ์แสงคุ่นปากกับเพื่อนสนิท

“เล่าแน่ เพราะเรื่องนี้แหละฉันถึงนัดแกมาเจอ”

“จัดมา!”

คนอยากรู้ว่าแล้วก็รอให้เพื่อนซัดส้อมตักปูปลาร้าไปอีกหนึ่งคำ ตามด้วยน้ำอีกหนึ่งอีก แล้วทำหน้าเคลิบเคลิ้มเคี้ยวตุ้ยๆ ก่อนจะกลืนลงคอเรียบร้อยแล้วถึงพุดได้

“คือเงี้ยไฉนรู้ ท่านพ่อบังเกิดเกล้าของฉันเนี่ย ไม่รู้เกิดอารมณ์ไหนขึ้นมา บอกว่าอาทิตย์หน้าอยากให้คุณไปดูตัวกับลูกชายเจ้าของโรงแรมที่ฉันเคยแนะนำให้เขาไปเล่นเปียโนแทนนักเปียโน แล้วเขาก็ได้เจอคุณลุง”

อารดาทำความเข้าใจเรื่องเก่าก่อนที่เพื่อนจะได้เจอกับคนที่รักและได้

แต่งงานกัน ตอนนั้นรติยามีปัญหาตกงานอยู่ แต่ดันขับรถชนท้ายรถยนต์ของอติรุจ เลยต้องพยายามหาเงินไปชดใช้เขา ก็เลยรับจ้างไปเล่นเปียโนที่เลานจ์ของโรงแรมที่อาร์ดามีญาติที่รู้จักทำงานอยู่ที่นั่น แล้วก็ได้เจอกับอติรุจอีกครั้ง จากนั้นก็เกิดเรื่องวุ่นๆ อลเวงขึ้นมา บวกกับเจ้าแม่ที่สองสาวไปขอพรได้ประทานพรให้ผิดคน เพราะรติยาขอพรผิด สุดท้ายรติยากลายเป็นคนที่สละโสดไปแทนหล่อน

“ลูกชายเจ้าของโรงแรมนั้น อืม...เป็นลูกพี่ลูกน้องกับคุณรุจนี่ อ๊ะเดี๋ยวนะ อย่าบอกนะว่าหมายถึงคุณอมรเดช!”

“ปะคะ! คุณอมรเดชนั้นแหละ ที่นี้ฉันก็เลยแอบไปเจอเขา แล้วก็เลยได้คุยกัน สรุปคือฉันกับเขาตกที่นั่งเดียวกัน คือไม่ได้รักใคร่ชอบพอกัน อีกอย่างคุณอมรเดชเขามีคนที่ชอบอยู่แล้ว แต่ยังไม่ได้เปิดตัวคบหา ส่วนฉันก็ไม่มีทางยอมโดนจับคู่แน่นอน มีอย่างที่ไหน แต่งงานกับคนที่พ่อแม่เลือกให้ ยุคนั้นมันต้องตีหัวแล้วลากเข้าห้องค่ะ!”

“นี่พูดจริง?”

“ล้อเล่น”

“จูนเอาความจริง”

“ความจริงคือ ฉันไม่ยอม ถ้าจะต้องแต่งงานกับใคร ฉันขอเลือกคนที่ฉันชอบและรักด้วยตัวเอง”

“แกไม่ยอม แล้วจะทำไมต่อ” รติยาสงสัยและซักตงิดๆ ว่าไ้วิธี การแก้ปัญหาของอาร์ดาอาจจะไม่พ้นวิธีเดิมๆ ก็เป็นไปได้ แต่อยากให้เพื่อนพูดออกมาให้ชัดเจนดีกว่าเดาไปเอง ทั้งที่สังหรณ์ใจอยู่ว่าตนเองไม่น่าจะเดาผิด

“พอฉันไม่ยอม พ่อก็เลยยื่นหมั้นแหม่ว่า ถ้าฉันไม่ยอมไปดื้อๆ ฉันจะต้องช่วยงานพี่อ้อ ไปพบลูกค้าบ้าง หรือทำงานที่พี่อ้อมอบหมายให้บ้าง แต่ที่นี้ไอ้ฉันมันก็กระโดดกระเดกปานนี้ คุณปฐมพงษ์กลัวว่าลูกสาวจะไปทำอะไรขายหน้า ก็เลยจัดคอร์สพิเศษ ส่งครูโหวใจร้ายมาอบรมถึงบ้าน สั่ง

ฉันกลับไปเข้าคอร์สที่บ้านทุกวันหลังเลิกงานแบบจัดหนักจัดเต็ม แต่ที่ฉันไม่เคยเล่าให้แกฟังในไลน์เวลาคุยกันเลย เพราะกลัวแกล้อฉัน แต่สุดท้ายก็ต้องรู้อยู่ดี ผลมันก็เลยออกมาอย่างนี้แหละคะคุณหนูรึ”

“เย่ยมมากอะพ่อ”

“แกชมพ่อได้ไง ต้องเห็นใจฉันสิ” อารดาโอดครวญ ทำตาปรอยใส่เพื่อนรัก “กว่าฉันจะผ่านสัปดาห์แรกมาได้ เออเคล็ด ขาแข็ง เปลืองยานวด ไปตั้งสองหลอด แถมยังต้องไปประคบร้อนสพาจนตัวแดงไปหมด ขนาดหลังยังฝืนเลยว่าอยู่ในคอร์สเรียนการเป็นกุลสตรีศรีสยาม”

“แต่แกก็ไม่ต้องไปตุ๋นตัวแล้วไง เพราะแกทำได้อย่างที่พ่อยื่นหมยี่นแมวแล้ว ไปทำงานแทนพี่อเป็นครั้งคราว เรื่องก็ไม่น่าจะมีอะไรแล้วไม่ใช่หรือ แล้วนัดฉันมาปรับทุกข์ทำไมยะ” รติยายังไม่หายสงสัย ก็ดูเหมือนเรื่องขัดข้องของอารดาได้รับการจัดการเรียบร้อยแล้ว แล้วยังมีอะไรถึงต้องนัดหล่อนมาเจออีก หรือว่าแค่อยากระบาย อยากเจอ อยากกินอาหารด้วยกันเฉยๆ แค่นั้น? จริงหรือ?

“ใช่ ไม่ต้องไปตุ๋นตัวกับคุณอมรเดชแล้ว แต่ฉันกลัวว่าพอผ่านไปสักพัก ท่านพ่อบังเกิดเกล้าของฉันเกิดนึกครึ้มขึ้นมา หากคนมาตุ๋นตัวให้อีกจะทำไง ไม่เอาละ คนอย่างอารดา ถ้าจะมีผิวขอหาเองคะ”

“แล้ว...” คนเป็นเพื่อนถามต่อ ลางสังหรณ์ยิ่งชัดขึ้นว่า อารดาจะหาเห่าใส่หัวให้ตัวเองอีกแน่ๆ แล้วดีไม่ดีก็จะหาหาเห่าใส่หัวมาเพื่อหล่อนด้วย

“แล้วก็จะชวนแกไปหาผิวไง!”

นั่นไง! เล่นห่วยทำไมไม่ถูกบ้างคะ!

รติยาเปรยในใจ หัวเราะขึ้นๆ เริ่มเคาได้แล้วว่าไอ้ที่ชวนเห่า มันต้องไปไหนสักแห่ง ในที่ที่มีคำว่ามูเตลูแปะหน้าผากหรร ให้สมกับเป็นผู้คร่ำหวอดการขอพรหาแฟนและเป็นเจ้าแม่มูเตลูหมายเลขหนึ่ง!

“จึ้นบอกมาแบบเนื่อๆ เลย ไม่เอาน้ำแล้ว จะชวนฉันไปไหน”

“พรุ่งนี้แกไปหาเจ้าแม่ที่อยู่ชุกกับฉัน”

“เฮ้อ...ไอ้ปุก” คนเป็นเพื่อนถอนหายใจยาว กลอกตามองบนก่อนจะหัวง “แต่แกเคยไปขอแล้วนี่”

หล่อนทำความเข้าใจไปถึงครั้งก่อนที่ตนเองจะได้แต่งงาน ตอนนั้นหล่อนมีปัญหาคิดไม่ตกและมีมือที่สามเข้ามาแทรกกระหว่างหล่อนกับอติรุจ อารตาก็เป็นตัวตั้งตัวตีพาหล่อนไปขอพรเจ้าแม่เอีกรอบ แล้ววันนั้นอารตาก็ขอพรด้วยเหมือนกัน แต่หลังจากนั้นเจ้าตัวก็ยังไร้เงาแฟนมาจนถึงตอนนี้

“ตอนนั้นเจ้าแม่ให้มาแต่บัตรคิว ตอนนั้นคิดว่าจะเลยไปแล้ว เลยต้องไปขอใหม่” อารดาไม่ยอมบอกความจริงทั้งหมดเสียทีเดียว แต่คิดไว้แล้วว่าเมื่อไปที่วัดอีกครั้ง หล่อนค่อยบอกเพื่อนอีกทีตอนนั้นก็ยังไม่วาย

“มีงี้ด้วย”

“เอาเถอะนะ จันทูตไปซ้ำๆ แต่ที่จะไปขอเนี่ยเรื่องจริง” คนเป็นเพื่อนบอกปัดแล้วดักสัมผัสตำปูลาร้าใส่ปากไปอีกคำก่อนจะวกกลับมายืนยันความตั้งใจจริงของตัวเอง ว่าอยากไปขอพรเจ้าแม่อีกครั้งจริงๆ ถ้าครั้งนี้ไม่ได้ก็คิดว่าจะถอดใจแล้วว่าตนเองคงขึ้นคานแน่นอน แล้วหลังจากนั้นจะได้ตัดสินใจอย่างแท้จริง แต่มีหรือที่รติยาจะไม่หัวง

“แต่ตอนก่อนนั้นจะแต่งงาน แกถอดใจไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“ถอดใจได้ก็ฮึดใหม่ได้ยะ คนเรามันต้องมีความหวังเสมอ”

“จ๊ะ! แม่คนคิดบวก” รติยายกทรงขาให้เพื่อนสาวสายมู แต่งะปฏิสระ ไม่ไปด้วยก็คงไม่ได้ เพราะอย่างน้อยอารตาก็มีส่วนทำให้หล่อนได้เจอคนที่รัก ถ้าวันนั้นอารดาไม่ลากหล่อนไปขอพรด้วยกัน หล่อนก็คงไม่ได้เจอกับอติรุจ จนกลายเป็นบุพเพอาลวาทอย่างทุกวันนี้

“ก็ได้ พรุ่งนี้ฉันจะไปกับแก แต่ตอนนี้นั่นว่าแกเลิกกินตำปูลาร้านี้ก่อน ไม่อย่างนั้นพรุ่งนี้ได้เกิดเรื่องแน่”

หล่อนเตือนเพราะเพื่อนเป็นพวกกินสัมผัสตำปูลาร้าแล้วจะได้เรื่อง แต่ก็ยังจะกินเข้าไป ขนาดว่าเคยถึงขั้นท้องเสียจนต้องหามส่งโรงพยาบาลก็ยังไม่รู้จักเข็ดจักจำ แถมยังมีหน้ามาบอกว่า เส้นทางของปลาร้าเข้าแล้วออก

ยาก

อารดาถึงกับหยุดกินในทันที เพราะไม่อยากไปท้องเสียกลางทาง แล้วก็โชคดีว่าเพิ่งกินส้มตำปูปลาร้านี้ไปได้ไม่กี่คำ เจ้าตัวจึงเลือกกินอาหารอื่นบนโต๊ะแทน ไม่แตะส้มตำปูปลาร้าของโปรดอีกเลย

จากนั้นสองสาวก็กินอาหารไป คอยกันเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเรื่อย ก่อนที่อารดาจะวกกลับมาเข้าหาเพื่อนเรื่องที่ให้มีลูกไวๆ ทำเอาเรียดียาถึงกับเขินอายหน้าแดงไป เพราะยังอยู่ในช่วงข่าวใหม่ปลามัน แถมสามีอย่างอติรุจก็ร้อนแรงไฉ่ย่อย เห็นเป็นผู้ชายอบอุ่นเฟมิลีแมนแบบนั้น บทรักของเขานี้อุ่นจนร้อนหน้า ถึงขั้นแซบเลยก็ว่าได้

“แหม แหม แหม เขินขนาดนี้ เห็นใจคนโสดยังชิงบ้างนะยะ” อารดาแซวที่เพื่อนทำหน้าเขิน แต่ก็ดีใจที่เพื่อนรักได้เจอผู้ชายที่ดี หล่อนเองก็อยากเจอผู้ชายดีๆ อย่างที่เพื่อนได้เจอบ้าง ก็หวังว่าดวงความรักของหล่อนจะยังไม่ตกขอบเหวจนเกินไป แต่มนุษย์ด้านความรักจะยังคงเหลืออยู่กับเขาบ้าง

สองชั่วโมงกว่าต่อมาเมื่อมีอาหารจบลง ท้องฟ้าก็มีดครึ้มเข้าสู่ช่วงหัวค่ำ อารดาจึงขับรถไปส่งรติยาที่บ้านของอติรุจ เพราะตอนขามานั้นรติยามีคนขับรถของบ้านรัตนธนาการขับมาส่ง รถยนต์สีขาวแล่นเข้าไปจอดที่หน้าตัวบ้าน เมื่อแม่บ้านมาเปิดประตูรั้วให้เข้าไป รติยาลงจากรถและยืนรอส่งเพื่อนอยู่ตรงนั้น

“ขับรถกลับดีๆ นะไอ้ปูก”

“ละคุณเพื่อน ผากเซย์ไฮคุณรุจด้วยนะ แล้วก็รีบมีเบบี๋เร็วๆ นะจ๊ะ”

“แกนี่นะ ไปเลยไป กลับบ้านไปเลย”

“แล้วพรุ่งนี้ฉันจะมารับตอนสายๆ นะ รายงานคุณสามีและแม่สามีให้เรียบร้อยด้วยนะคะว่าจะไปเดทกับฉัน เตี่ยพวกเขาจะมาแหกอกฉันทีหลัง โทษฐานเอาภรรยาข่าวใหม่ปลามันไปขอพรด้วย”

“จ๋า จ๋า แล้วพรุ่งนี้เจอกัน”

“รับทราบเจ้าค่ะคุณหนูรุ่งของคุณแม่ขา” อารดาเข้าแล้วโบกมือให้เพื่อนก่อนจะกดปุ่มปิดกระจก แล้วขับผ่านประตูบ้านออกไป โดยมีแม่บ้านกตริโมตปิดประตูรั้วให้ตามหลัง

คล้อยหลังจากอารดาไปแล้ว รติยาก็ตื่นเข้าไปในบ้าน หล่อนเจอแม่บ้านก็ถามว่าสามีอยู่ที่ไหน แม่บ้านเลยบอกว่าเขานั่งคุยอยู่กับน้องชายที่ศาลาไม้ในสวนหย่อม หล่อนจึงเดินไปที่นั่น

แต่ระหว่างที่เดินไปก็อดคิดไม่ได้ว่า สองพี่น้องรัตนธนาการคู่นี้มีความคล้ายกันอยู่ในหลายๆ มุม ทั้งใบหน้าทีหล่อเหลา ทั้งความแกร่งกร้าวอย่างบุรุษเพศ และความสูงส่งที่โดดเด่น แต่ก็มีส่วนที่อบอุ่น อ่อนโยน เป็นผู้ชายที่ให้ความรู้สึกอยู่ด้วยแล้วปลอดภัย พร้อมจะปกป้องทุกคนที่อยู่ใกล้

แต่หากจะถามว่าสองคนนี้มีความแตกต่างกันตรงไหน ก็คงบอกได้เลยว่าอดีตสูงสูดกว่าน้องชายนิดหน่อย และเขาหน้าเหมือนพ่อมากกว่าและให้ความรู้สึกอบอุ่นมากกว่า เพราะการเป็นพี่ชายคนโตที่ต้องดูแลน้องๆ และแม่ ทำให้เป็นเหมือนหัวเรือใหญ่ของบ้าน

ส่วนธนาคลนั้นหน้าออกไปทางแม่มากกว่า แต่แม่จะดูสุ่ม อ่อน อ่อนโยน และเป็นมิตร แต่ก็มีส่วนมุมนี่เข้าไม่ถึง เขาชอบเฝ้าเหยี่ยวพี่ชายกับพี่สาวตามประสาพี่น้อง คนในครอบครัว แต่สำหรับคนนอก เขาให้ความรู้สึกของกำแพงที่ปิดกั้นและเปิดรับยามเมื่อต้องการเท่านั้น ซึ่งโชคดีที่หล่อนเป็นพี่สะใภ้ของเขา จึงได้เห็นมุมอบอุ่นใจดี ไม่ใช่มุมนี่เขาใช้ปฏิบัติกับคนอื่นไปตามมารยาท แต่โดยรวมแล้วก็ถือว่าเขาเป็นผู้ชายที่พร้อมจะปกป้องคนที่อยู่ในความคุ้มครองไม่ต่างกับพี่ชาย

รติยาเดินไปจนกระทั่งถึงศาลานั่งเล่นในสวนหย่อม สองหนุ่มพี่น้องก็หยุดคุยและหันมาทักทาย

“กลับมาแล้วหรือจ๊ะ เป็นไงบ้าง”

“เป็นไงอะไรคะ” หญิงสาวแก้มถามยิ้มๆ แล้วเดินเข้าไปหาสามีและนั่งลงข้างกายเขา ก่อนจะกอดแขนเขาไว้หลวมๆ

หล่อนรู้ว่าสามีอยากถามว่าหล่อนไปกินอาหารกับเพื่อนสนุกไหม แต่
ถ้าเขาถามอย่างนั้นก็จะกลายเป็นการตรวจสอบว่าหล่อนไปกินอาหารกับ
เพื่อนจริงหรือเปล่า ซึ่งมันจะดูเหมือนเขาเป็นคนชี้แจง ชี้แจงไป และเขา
ไม่อยากจะให้หล่อนรู้สึกว่าการย้ายมาอยู่บ้านสามีต้องรายงานทุกอย่างให้
รู้ ดังนั้นแทนที่หล่อนจะตอบคำถามเขา หล่อนเลยถามกลับไปแทน

“รู้มารบกวหรือเปล่าคะ” หล่อนถามแล้วมองหน้าสองหนุ่มสลับกัน
เพราะบางครั้งพวกเขาก็คุยกันเรื่องงาน

“ไม่รบกวหรือ กผมกำลังรอรู้อยู่ เจ้าดลเลยมานั่งคุยเป็นเพื่อน
แล้วก็เลยคุยเรื่องงานกันนิดหน่อย”

“ขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้คุณต้องรอ”

“ผมอยากรอ” อติรุจว่าแล้วก็ยิ้มให้ภรรยา

ทำเอาขนาดลถึงกับหัวเราะในลำคอ ที่เห็นพี่ชายกลายเป็นลูกหมา
น้อยอ้อนภรรยาไปเสียแล้ว ทั้งที่ตอนอยู่บริษัทเป็นประธานทำให้คนอื่นกลัว
หัวหดเป็นแถวเวลาเขาจริง แต่กับภรรยานี้เรียกว่า ชื่นกเป็นไม้ก็คงได้

“รู้กลับมาแล้ว ไม่ต้องรอแล้วคะ แต่ว่าถ้าคุณจะคุยเรื่องงานกันต่อ
รู้ไม่รบกวดีกว่า”

“ไม่รบกวหรือ กรู้อยู่ด้วยก็คุยงานต่อได้”

คนเป็นสามีรีบบอก ไม่อยากให้หล่อนไม่สบายใจ กับเรื่องงานเขา
ไม่มีอะไรต้องปิดบังหล่อน ถึงหล่อนจะไม่รู้เรื่องการบริหารของเขา แต่ถ้า
อยากรู้ เขาก็ยินดีเล่าให้ฟังอยู่แล้ว

“ไม่รบกวจริงๆ เหนื่อยคะ”

“จริงสิ ไม่เชื่อถามดลสิ”

“ถามคุณดลก็มีค่าเท่ากันแหละคะ เพราะคุณดลถือพูเชียร์คุณตลอด”
รติยาค้อนล้ออย่างน่ารัก แต่ก็เป็นเรื่องจริง เพราะพี่น้องบ้านรัตนธรรการัก
กันมาก เป็นครอบครัวที่อบอุ่น พี่น้องดูแลกันและกันอย่างดีแล้วก็พร้อมจะ
เข้าข้างกันเป็นเรื่องปกติ

คำพูดของหล่อนกลับทำให้ขนาดลหัวเราะอีกรอบ แล้วเป็นฝ่ายช่วยพูดแทน “ไม่รบกวนจริงๆ ครับ ผมกับพี่จุ้งกำลังถกกันเรื่องงานนิดหน่อยครับ”

“งานมีปัญหาหรือคะ” รติยาถามแม้ว่าหล่อนจะไม่รู้เรื่องการบริหารงานบริษัทของทั้งสองคน แต่ถ้าวางใจใช้คำว่าถกกัน แสดงว่าน่าจะมีอะไรที่ยังตัดสินใจไม่ได้ และยังอยู่ในระหว่างต้องจัดการและอาจจะไม่ราบรื่นก็เป็นได้

“ไม่เชิงครับ แค่ยังตกลงกันไม่ได้”

“งานนี้ยุ่งยากมากหรือคะ” หล่อนถามต่อ

ขนาดมองหน้าพี่ชาย พอพี่ชายพยักหน้า เขาจึงยอมบอกความจริงให้ฟัง ไม่ใช่ว่ามีลัษลมคมในอะไรกันหรอก แต่มันเป็นกฎที่พวกเขาตั้งไว้ว่าจะไม่เอาเรื่องงานกลับมาคุยกันในบ้าน จะไม่ทำให้บรรยากาศอบอุ่นกลายเป็นบรรยากาศของที่ทำงาน

“เรื่องโครงการคอนโดเฟลสก์เพิ่มเติมเพื่อรองรับรถไฟฟ้าสายสีม่วงครับ เราคิดว่าจะขยายโครงการเพิ่ม เพราะเมืองขยายออก แต่ติดปัญหาอยู่ที่มีบ้านหลังหนึ่งอยู่ในทำเลที่ดี แต่เขาไม่ยอมขายที่ดินให้ ผมส่งคนของเราไปเป็นตัวแทนเจรจาแล้ว เขาก็ทำเหมือนกับจะสนใจแต่ก็เหมือนจะยื้อเวลาไว้ด้วย ตอนนั้นก็เลยค่อนข้างปวดหัวกันพอสมควรครับ”

ขนาดลเล่า สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเล็กน้อย เป็นอะไรที่รติยาไม่ค่อยได้เห็นนักกับโหมดเป็นการเป็นงานของเขา

“แล้วแบบนี้จะมีโอกาสสำเร็จมากน้อยแค่ไหนคะ”

“ยังตอบไม่ได้ครับ แต่คงต้องพยายามให้มากกว่าเดิม”

“เนื้อที่บ้านหลังนั้นกว้างมากไหมคะ”

“ประมาณเกือบสองไร่ครับ ส่วนพื้นที่ใกล้เคียงกับบ้านหลังนั้น เราปิดจ๊อบคุยกันลงตัวแล้ว เหลือแต่บ้านหลังนี้เท่านั้น ซึ่งตัวบ้านจริงๆ ไม่ได้ใหญ่มาก เป็นบ้านโบราณไม้สักทั้งหลัง เจ้าของเพิ่งบูรณะไปเมื่อห้าปีก่อน

บ้านก็เลยยังอยู่ในสภาพที่ดีและสวยพอสมควรครับ”

“แสดงว่าเจ้าของบ้านเขาคงรักบ้านหลังนั้นมาก” รติยาออกความเห็น
ขนาดลืบทักหน้ารับ

“ใช่ครับ เพราะอย่างนี้แหละครับจึงเป็นปัญหา ผมเข้าใจดีว่าบ้านเป็น
ความทรงจำของเจ้าของ ผมก็เลยให้ทีมกฎหมายเสนอไปว่าทางเรายินดีออก
ค่าใช้จ่ายในการรื้อบ้าน เพื่อนำไปสร้างบนที่ดินใหม่ที่เราเสนอให้เขาเลือก
จะไม่ให้รื้อบ้านนี้ทิ้งไปอย่างเสียเปล่า”

“โอ้โฮ ข้อเสนอเล่นใหญ่เลยนะค่ะ” รติยาร้อง เพราะการรื้อบ้านหลัง
หนึ่งเพื่อขนย้ายไม่ไปปลูกใหม่ไว้อีกที่หนึ่งใช้เงินค่อนข้างเยอะ ยิ่งเป็นบ้าน
โบราณด้วยแล้ว ช่างต้องชำนาญ ไม่ใช่จ้างผู้รับเหมาทั่วไป

“เราจำเป็นต้องเล่นใหญ่ครับ” ธนาตลยอมรับว่าข้อเสนอนี้ใหญ่จริงๆ
เรียกว่าใจป้ำสุดๆ เลยก็ว่าได้

“แต่ถ้าสุดท้าย เจ้าของเขายังยืนยันว่าไม่ขายอยู่ดีละค่ะ คุณดลเผื่อ
ใจไว้บ้างหรือเปล่า”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น เราก็จะเจอปัญหานิดหน่อยครับ เพราะบริษัทคู่แข่ง
เองก็เล็งที่ดินของบ้านหลังนี้ไว้เหมือนกัน” ชายหนุ่มบอกในสิ่งที่กังวลอยู่ ถ้า
งานนี้ไม่สำเร็จ รับรองได้ว่าบริษัทคู่แข่งคงรอเสียบอยอย่างแน่นอน ซึ่งตอน
นี้บริษัทคู่แข่งเองก็พยายามเข้าหาเจ้าของบ้านหลังนั้นพร้อมข้อเสนอที่คุ้มค่า
แต่เหมือนจะติดอะไรบางอย่างอยู่ หรือไม่ทางนั้นเองก็เจอแบบเดียวกับที่
ทางบริษัทของเขาเจอมาด้วยเช่นกัน

“รู้จะเป็นกำลังใจให้คุณดลทำสำเร็จนะค่ะ”

“ขอบคุณครับคุณจูน”

“ขั้นตอนนี้จะว่าอะไรไหมคะ ถ้ารู้ขอตัวพาคุณสามีสุดที่รักไปอาบน้ำ
และพักผ่อนก่อน คุณดลเองก็อย่าลืมพักผ่อนด้วยเหมือนกัน ทำแต่งาน
แบบนี้ อย่าลืมดูแลตัวเองด้วยนะค่ะ”

“เชิญเลยครับคุณพี่สะใภ้ เอาตัวพี่ชายผมไปที่ เห็นท่าตาปรอยอ่อน

คุณแล้วผมหมั่นไส้ พาไปอาบน้ำประแป้งแล้วกินหมอนไปเลยนะครับ”

ธนาตสได้ที่ไล่ส่งพี่ชายเสียเลย เล่นเอาคนเป็นพี่ชายได้แต่ถลึงตาใส่น้องชายที่ทำเหมือนเขาเป็นเด็กแบเบาะที่ต้องให้ภรรยากล่อมนอน แต่รติยากลับคิดไปอีกทางเลยหน้าแดงแทน อติรุจเห็นดังนั้นก็ไม่อยากอิหลักอิเหลื่อต่อ จึงลุกขึ้นและดึงภรรยาให้ลุกตาม ก่อนจะคาดโทษน้องชายไว้

“ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้ดล” อติรุจจูงภรรยาเดินเข้าบ้านไปด้วยกัน ปล่อยให้้องชายนั่งอยู่ที่ศาลาในสวนหย่อมคนเดียวต่อไป

ส่วนธนาตสก็ได้แต่มองพี่ชายกับพี่สะใภ้เดินกะหุนกะหนิงเข้าไปในบ้านด้วยความหมั่นไส้ปนขบขันในความรักและยอมภรรยาของพี่ชาย แล้วก็คิดว่าพี่ชายโชคดีมากจริงๆ ที่ได้เจอคนรู้ใจเช่นนี้ ส่วนเขาจะมีวันได้เจอคนรู้ใจที่สามารถยืนเคียงข้างเขาได้อย่างเข้มแข็งและอ่อนโยน แต่ไม่อ่อนแอบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้

๒

เจ้าแม่จัดให้

เช้าวันรุ่งขึ้นตอนที่ทุกคนกำลังร่วมกินอาหารเช้าด้วยกันที่ห้องอาหาร รติยาก็ขอลาหยุดกับตุลยาเป็นกรณีพิเศษ เพราะตอนนี้หล่อนทำงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ผู้อำนวยการของโรงเรียนเปรมธิดา ซึ่งมีตุลยาน้องสาวของอติรุจเป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ส่วนอติรุจนั้นเป็นเจ้าของบริษัทอาร์แอนด์ทีเอสเตต แล้วก็ยังเป็นเจ้าของโรงเรียนเปรมธิดาด้วย แต่เขาเป็นเจ้าของโรงเรียนแค่ในนาม เพราะในอนาคตโรงเรียนแห่งนี้จะตกเป็นของน้องมิว ลูกสาวคนเดียวของตุลยา

ส่วนขนาดนั้นได้ที่ดินและเงินทุนก้อนใหญ่เทียบเท่ากับราคาของโรงเรียนเปรมธิดาไป หากขนาดต้องการไปทำธุรกิจของตัวเอง ทุกอย่างเป็นไปตามที่พ่อของอติรุจได้วางแผนอนาคตล่วงหน้าไว้ให้ลูกๆ ก่อนที่จะจากไปเมื่อหลายปีก่อน

แต่พอรติยาขอลาหยุด ทุกคนเป็นห่วงคิดว่าหล่อนไม่สบาย รติยาจึงรีบอธิบายว่าหล่อนสบายดี แต่ที่ขอลาหยุดเพราะอารดาขอให้ไปอยู่ธยาเป็นเพื่อน แล้วหล่อนก็ได้แต่บอกเลียงๆ ไปว่า ช่วงนี้เพื่อนสาวมีปัญหาคิด

ไม่ตก ก็เลยอยากไปไหว้พระขอพรที่วัดที่เคยไปด้วยกัน

ทุกคนเข้าใจว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามที่หล่อนบอก มีแต่อดิรฐเท่านั้นที่เดาได้ว่า ไหว้พระขอพรที่ว่าคงเป็นภารกิจขอพรเจ้าแม่อย่างไม่ต้องสงสัย เพราะเพื่อนสนิทของภรรยาคนนี้ ไม่มีทางชวนไปเที่ยว หรือแค่ไหว้พระทำบุญแก้ว้าวอย่างเน่เน่ ดั่งนั้นตอนที่กินอาหารเช้าเสร็จแล้วและมาขึ้นรถหน้าบ้านเพื่อไปทำงาน เขาจึงกระซิบบอกภรรยาที่มารอส่งว่า

‘รู้ห้ามขอพรผิดเขี้ยวนะ’

รติยายี่ที่สามีนลัดเตาได้ หล่อนจึงยืนยันให้เขาสบายใจว่า

‘คราวนี้ไม่ขอพรผิดเน่เน่ล่ะ รู้จตใส่กระตาดทองจำไว้แล้วเรียบร้อย และจะต้องขอให้เจ้าแม่ช่วยปูกี้ให้สัมฤทธิ์ผลให้ได้ด้วย ให้เจ้าแม่ท่านช่วยเอาความนุก ความแหว่ของยายปูกี้ออกไปเสียที เพราะรู้ไม่อยากถูกลากไปขอพรหาแฟนด้วยกันที่ไหนอีกแล้ว’

นั่นละอดิรฐจึงได้เบาใจและไปทำงานได้

ส่วนรติยาพอส่งสามีไปทำงานเรียบร้อยก็มาเตรียมตัวให้พร้อม ท่องจำคำขอพรที่เตรียมไว้ จนกระทั่งอารดาขับรถมารับที่บ้าน หล่อนก็ออกไปกับเพื่อนรัก สองสาวขับรถไปด้วยกันและคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปตลอดทาง แต่พอเข้าเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา อารดาเกิดหิวขึ้นมาจึงเลี้ยวรถเข้าไปในปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง มีร้านอาหารให้เลือกมากมาย ทั้งอาหารไทยและอาหารจานด่วน

“คุณเพื่อนรู้ที่นารักจำ ฉันหิวข้าว ขอแวะกินอะไรกันก่อนได้ไหม เมื่อเข้ายังไม่ได้กินอะไรมาเลย”

“เอ้า ยายคนนี้ แล้วไม่บอก ตอนมารับฉันจะได้ให้แม่บ้านเตรียมอาหารให้”

“คือว่า ตอนแรกฉันคิดจะแขวนท้องไปรอกินที่เดียวหลังไหว้เจ้าแม่เสร็จ แต่ตอนนี้กระเพาะบอกแม่จ๋าหนูไม่ไหวแล้ว ขออะไรใส่ปากใส่ท้องก่อน” อารดาทำตาออดอ้อนใส่

“เฮ้อ ยานี้ ไปๆ ไปกินข้าวให้เรียบร้อยเลยไอ้เพื่อนบ้า” รติยาว่าแล้ว ก็ลงจากรถไปพร้อมกับอารดา สองสาวเข้าไปในร้านอาหารจานด่วนที่อยู่ในปั้มน้ำมัน โดยอารดาเลือกครัวซองต์ไข่ชีสง่ายๆ กับน้ำแก้วเดียว เพราะมือเข้าไม้ใช้คนกินเยอะอยู่แล้ว ส่วนรติยาดื่มน้ำแก้วเดียว เพราะยังอิมอยู่

สองสาวกินอาหารด้วยกันอยู่ครึ่งชั่วโมงก่อนจะออกจากปั้มน้ำมันและขับรถไปที่วัดอันเป็นเป้าหมาย ไม่นานนักทั้งสองคนก็มาถึงวัดและจอดรถที่ลานจอดรถ ก่อนจะลงจากรถและไปไหว้พระประธานประจำวัดก่อน จากนั้นก็เดินไปที่ศาลเจ้าแม่ด้วยกัน

อารดากับรติยาจุดธูปตรงจุดที่ทางศาลเจ้าแม่จัดไว้ให้ จากนั้นก็ขึ้นไปไหว้เจ้าแม่ที่ชั้นบน ซึ่งวันนี้คนน้อยเหมือนครั้งที่แล้ว ไม่รู้ว่าเพราะเจ้าแม่เปิดทางให้ หรือเพราะอารดาดวงดี สองสาวนั่งลงบนพื้นเบื้องหน้าเจ้าแม่แล้วยกมือขึ้นไหว้ แต่คนเป็นเพื่อนที่ถูกลากมาก็ไม่ว้ายบอกว่า

“ถ้าฉันเป็นเจ้าแม่นะ ฉันคงคิดว่าแกนี่ชั่วสุดยอดจริงๆ” รติยาเปรย ไม่รู้จะฮาหรือจะสงสารดีกับวีรกรรมของเพื่อน ที่แค่หล่นกลับจากไป อันนี้ผูกกับสามไม้ได้สองสปีดาร์ แม่เพื่อนรักก็โทรศัพท์มาชวนไปหาเจ้าแม่ด้วยกัน ตอนแรกหล่นก็ไม่อยากมาหรอก แต่พอคิดว่าถ้าอารดาได้แฟนเป็นตัวเป็นตนสักทีก็อาจจะช่วยให้เพื่อนสาวหายเหินเหวoleyได้ จึงได้ยอมมาด้วย

“เจ้าแม่ท่านคงชินกับแม่สาวหน้าด้านหน้าทอนอย่างฉันแล้วแหละ ช่วยไม่ได้ ฉันมันอาภัพคุณนี่”

“อาภัพคุณ อือฮือ พุดชะน่าสงสารเชียวนะจะคุณนี่” รติยาอดแซวไม่ได้ จะว่าอาภัพคุณก็ไม่ใช่ เพราะใช้ว่าอารดาไม่มีใครมาจีบหรือไม่เคยมีแฟนเลยสักคน แต่คนที่เข้ามาลวนคบหากันไม่ยึดมากกว่า ดังนั้นถ้าจะพุดให้ถูกก็คือ ไม่ใช่อาภัพคุณ แค่งไม่เจอคู่ที่แท้จริงของตัวเองมากกว่า

“ฉันน่าสงสารนะถูกต้องแล้ว ครั้งก่อนฉันอุตส่าห์ลากเกมมาขอพรเป็นเพื่อน แต่สุดท้ายคนที่ได้แฟนจนกลายเป็นผัวกลับเป็นแกไปเสียได้ ดวงฉัน

มันช่างอาภัพจริงๆ”

อารดาจิบปากจิบคอแสรังถอนหายใจและทำหน้าน่าสงสารไปด้วย แต่ในสายตาของรติยาแล้วกลับกลายเป็นความขบขันมากกว่า เมื่อหล่อนมองออกว่าเพื่อนเกลี้ยงทำลวนๆ ไม่ได้รู้สึกสลดหรือรู้สึกอาภัพอย่างที่พูดไปเลยสักนิด

“แกนี่มันจริงๆ เลย” รติยาถอนหายใจอีกรอบ “ฉันชักสงสัยแล้วว่า ถ้าการมาขอพรครั้งนี้ได้ผล เพราะเจ้าแม่ท่านเบือนหน้าแกแล้ว ก็เลยยอมส่งใครสักคนมาให้ แบบเป็นคนที่ใช้และเป็นเนื้อคู่ของแกจริงๆ เนื้อคู่ของแกคนนั้น เขาต้องเจอกับอะไรบางอย่างที่ไม่รู้”

“หืม...ฉันออกจะเป็นคนดีศรีสยาม”

“ศรีสยามนะสิแก”

“เฮอะ ไม่พูดด้วยแล้ว ยายคนมีผิวแล้ว” อารดาค้อนปะหลับปะหลือกใส่ก่อนจะตัดบท “ไม่รู้แหละครั้งนี้ฉันจะอดอ้อนเจ้าแม่ขอให้ท่านเมตตาสาวน้อยตาดำๆ คนนี้ ยังไงครั้งนี้ฉันก็ไม่ขอพรผิดวิธีแน่นอน”

รติยาถึงกับนึ่วหน้าทันที “เดี๋ยวนะ แกขอผิดวิธีหรือ ยังไง? ไม่เห็นเคยเล่าให้ฟังเลย”

“ฉันไม่กล้าบอกแกนะสิ” อารดายอมรับอ้อมแอ้ม เล่นแอรติยาถึงกับนึ่วหน้าหนักกว่าเดิม แล้วจึงชักใช้เพื่อนรักต่อหน้าเจ้าแม่เสียเลย

“บอกมาเสียดีๆ ว่าแกขอทำไหน ถึงได้ผิดวิธี”

“ก็...ครั้งก่อนฉันขอและบนบานไปด้วย เพิ่งมารู้ทีหลังว่าเจ้าแม่ท่านไม่ชอบให้บนบาน”

อารดายอมเปิดปากบอกว่าครั้งที่แล้วหล่อนขอและบนบานไปด้วยว่า ถ้าได้แฟนจริงจะทำนั่นทำนี่ให้ ไม่ได้รู้เลยว่าเจ้าแม่ไม่ชอบให้บนบาน บวกกับเพื่อนรักอย่างรติยาดันขอพรให้หล่อนมีแฟน แต่ขอผิดชีวิตเปลี่ยนเลยกลายเป็นสองเต็ง ผลสุดท้ายคนที่ม่แฟนไปก่อนก็เลยกลายเป็นรติยา ส่วนหล่อนที่ขอพรไม่ถูกวิธีจึงได้กินแห้วไปตามระเบียบ

“ถามจริง! ปกติจะจะไปไหน ก็ต้องศึกษาวิธีมาก่อนว่าที่นั้นๆ ต้องขอพรยังไง ด้วยอะไร แล้วนี่พลาดได้ไง”

“ก็พลาดไปแล้ว เลยต้องมาขอเจ้าแม่ใหม่ให้ถูกวิธีนี่ไง” อารดาทำหน้าจ๋อยแล้วจึงพนมมือ “พอๆ ฉันขอเจ้าแม่แล้ว ส่วนเกจจะขออะไรก็ขอไป แต่อย่าขอให้ผีผัวคนที่สองก็แล้วกัน งานเข้าได้ผัวเพิ่มขึ้นมาไม่รู้ด้วยนะจ๊ะ”

“ไอ้เพื่อนบ้า! ฉันมีแต่คุณรุจคนเดียวอะ”

“จ๊ะๆ ยายคนผัวรัก ผัวหลง และหลงผัวมาก!” อารดาเน้นคำสุดท้าย แล้วก็หัวเราะอย่างขบขัน แม้จะอึกฉานเพื่อนอยู่ลึกๆ ที่ได้สามมิติ แต่หล่อนคิดว่าครั้งนี้จะต้องเป็นที่ของตัวเองบ้าง เจ้าตัวจึงตั้งสมาธิและหลับตาลง ก่อนจะขอพรต่อเจ้าแม่ศักดิ์สิทธิ์ตรงหน้าด้วยความตั้งใจยิ่ง

‘เจ้าแม่ขา วันนี้ลูกมาขอพรเจ้าแม่อีกครั้ง ขอให้เจ้าแม่ช่วยเมตตาประทานแฟน หรือจะประทานผัวมาให้ลูกเลยก็ได้นะเจ้าคะ หรือจะให้ลูกข้ามชั้นดีหัวลากเขาเข้าห้องกันเลยก็ได้เจ้าคะ แต่ขอให้เขาคนนี้เป็นคนเดียว และคนสุดท้าย ให้ลูกได้แต่งงานกับเขา ได้อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าด้วยเถิดเจ้าคะ เพียง!’

สิ้นคำขอพรของหล่อน ลมแรงก็พัดผ่านเข้ามาทางช่องหน้าต่างรูปหนึ่ง พร้อมกับกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้เย็นสดชื่นและเสียงกริ้งกริ้งกังวานใสเหมือนเสียงระฆังแก้ว ไพเราะมากจนเจ้าตัวถึงกับลืมตาและหันมองซ้ายขวาด้วยความแปลกใจ

แต่ครั้นพอหาที่มาของเสียงไม่เจอก็คิดจะหันไปถามเพื่อน แต่พอหันมาเจอเพื่อนรักกำลังพนมมือพิมพ์ขอพรอยู่ก็ไม่อยากขัดจังหวะะ จึงได้แต่มองไปรอบๆ อย่างสงสัย ไม่แน่ใจว่าเมื่อครู่นี้มีลมพัดผ่านมาจริง หรือว่าคิดไปเอง แล้วกลิ่นดอกไม้หอมนั้นมาจากไหน แล้วยังเสียงกริ้งกริ้งนั้นอีก

หรือจะเป็นเสียงกระดิ่งลมแถวๆ นี่?

อารดาคิดแล้วก็มองหากระดิ่งลม แต่ก็ไม่เห็นมี จึงได้แต่ทำหน้างุนงง

สงสัย ก่อนจะยกไหล่ไม่ยากหาคำตอบนั้นต่อ แต่รติยาที่ลืมหูลืมตาขึ้นมาทัน เห็นเพื่อนทำหน้าแปลกๆ ออไม่ได้ที่จะถาม

“เป็นอะไรไปนี่”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร”

“แต่แกทำหน้าแปลกๆ เหมือนมองหาอะไร มีอะไรหรือเปล่า”

“อืม...ไม่รู้เหมือนกัน ไม่มีมั้ง ฉันคงคิดไปเอง”

หญิงสาวบอกระเบิด ไม่อยากอธิบายให้เพื่อนเป็นกังวล เพราะไม่รู้จะอธิบายอย่างไรเหมือนกัน แต่สำหรับรติยาที่มีประสบการณ์ได้รับพรจากเจ้าแม่มาก่อนกลับอึ้งมึน เมื่อคิดว่าอาร์ดาอาจจะได้ยินเสียงกริ่งกริ่งคล้ายระฆังแก้ว แล้วก็กลืนดอกไม้ที่หล่อนมักจะได้กลืนทุกครั้งก่อนจะได้เจอกับอติรุจ แต่กลืนนั้นหายไปหลังจากที่หล่อนตกลงใจเป็นแฟนกับอติรุจแล้ว

ถ้าอาร์ดาสัมผัสได้เหมือนอย่างที่หล่อนเคยสัมผัส แสดงว่าเจ้าแม่ท่านเมตตาประทานพรให้ หรือไม่ท่านก็คงเบิกร้านขายเพื่อนตัวดีเต็มทน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเรื่องดีทั้งนั้น เพราะหล่อนจะได้ไม่ต้องคอยวิ่งไปขอพรที่นั่นที่นี้เป็นเพื่อนขายเพื่อนตัวดีอีกแล้ว

หลังจากสองสาวขอพรเสร็จเรียบร้อยก็นั่งอยู่หน้าเจ้าแม่ครูใหญ่ อาร์ดาไม่ได้เสียงเซียมซีกับโยนไม้ปวยคว่ำหาทายเพื่อถามให้มั่นใจว่าที่ขอจะสำเร็จหรือไม่ เพราะใจยังไม่กล้าพอที่จะยอมรับความจริง หากเจ้าแม่บอกว่าไม่สำเร็จ หล่อนคงจิตตกไปอีก

แต่พอครูถัดมามีคนขึ้นมาไหว้เจ้าแม่มากขึ้น ทั้งสองคนจึงลงจากศาลเจ้าแม่เพื่อให้คนอื่นได้มาขอพร ส่วนทั้งสองคนพอออกมาจากศาลเจ้าแม่ได้ก็ไปให้อาหารปลาริมแม่น้ำ แต่อาร์ดากลับมองซ้ายมองขวา ทำตัวยุกยิกไม่เลิก จนรติยาต้องถาม

“แกเป็นอะไร มองหาอะไรเธอ”

“ฉันกำลังมองหาวัวที่แฟนของฉันว่าจะปรากฏตัวตอนไหน”

“ฮา!” คนเป็นเพื่อนถึงกับร้องและทำหน้าเลอไล้ อาร์ดาจึงเฉลย

ให้ฟัง

“ก็ตอนคราวของแก พอขอพรเสร็จแล้วฉันไปห้องน้ำ ส่วนแกก็มา สะดุดรักเจอกับคุณรุจเลย แสดงว่าถ้าพรของเจ้าแม่สัมฤทธิ์ผล ฉันก็ต้องได้เจอเนื้อคู่ที่วัดนี้ด้วยสิ”

“มันจะไปเหมือนกันได้อย่างไร ถ้าทุกคนมาขอพรแล้วได้เจอเนื้อคู่ที่วัดกันหมด ป่านนี้คงได้เล่ากันปากต่อปาก กลายเป็นวัดที่มาแล้วต้องได้คู่กลับไปหมดทุกคนแล้ว” รติยาหัวง คิดว่าคราวของอารดาคงไม่เหมือนกับหล่อน เพราะคนเราคงไม่บังเอิญเจอเนื้อคู่ในสถานที่เดียวกันแบบนี้หรอก

อารดาจึงได้แต่ทำหน้าจ้อยและยอมรับเสียงอ่อย

“ก็จริงของแก แถมตอนนี้อรอบๆ ตัวฉันในรัศมีสิบลีเมตรก็มีแต่คนที่มาเป็นครอบครัวทั้งนั้น”

“ใจเย็นๆ ค่ะคุณเพื่อน ยังไงตอนนี้แกก็ขอพรแล้ว เดี่ยวเจ้าแม่ท่านก็ส่งมาให้เอง ก็ครั้งนี้แกขอพรถูกแล้ว ยังไงก็คงไม่ผิดพลาดหรอก” รติยาให้กำลังใจเพื่อน แต่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะได้ผลมากน้อยแค่ไหน เพราะการหาเนื้อคู่ให้ว่าพี่งเจ้าแม่ได้อย่างเดียว มันก็ต้องพึ่งวาสนาของตัวเองด้วยว่าจะมีเนื้อคู่หรือเปล่า

อารดาพักหน้ารับ เลิกคิดมากแล้วให้อาหารปลาต่อจนกระทั่งอาหารหมด จากนั้นสองสาวก็เดินไปที่ลานจอดรถแล้วขึ้นรถไปด้วยกัน ออกจากวัดและเดินทางไปยังร้านขายของฝากที่อยู่ด้านหลังของวัดมงคลบพิตร แต่เพราะการไปเดินซื้อหนังปลาและยังเดินเล่นช้อปปิ้งนี้อีกหลายอย่างทำให้คนกินเก่งใช้พลังในการเดินไปมากเลยจนรติยาไปกินก๋วยเตี๋ยวเรือต่อ จนรติยาถึงกับสายหน้า แม่เพื่อนตัวกินจุนี้มีกระเพาะล้นหรืออย่างไร

มือก่อนหน้านี้ยังย่อยไม่หมดก็สามารถกินมื่อต่อไปได้แล้ว แต่รติยาก็อึดข้อ ขัดคอ ออกตัวไว้อ่อนโยนว่าไม่ช่วยกิน เพราะฉะนั้นอารดาห้ามสั่งมาเยอะจนล้นโต๊ะอีก

แม่สาวสายกิน ฟินทุกอย่างที่เป็นอาหารก็รับปากทันที

“ก็ได้ ในเมื่อแกไม่ช่วย งั้นวันนี้เอาแก้วยเตี้ยวเรือก็พอ ไม่จัดชุดใหญ่แบบครั้งก่อน”

อารดาให้สัญญา แต่กลับทำให้รติยาแปลกใจ เพราะคราวนี้แม่เพื่อนสายกินเหลือก นอกจากออกตัวว่าจะไม่สั่งอาหารเยอะแล้ว ยังเลือกร้านก้วยเตี้ยวเรือริมถนนธรรมดา ผิดแผกไปจากทุกที่ที่ค้นในเว็บว่าร้านไหนขึ้นชื่อ เป็นร้านแนะนำต้องไปกินร้านนั้น

“มาแปลกันวันนี้”

“ก็แกบอกว่าจะไม่ช่วยกิน ฉันก็เลยลั้มร้านที่เตรียมไว้ใจ พามากินแบบนี้แทน อยากลองของแปลกดูบ้าง บางทีร้านเล็กริมทางแบบนี้ก็แอบซ่อนความอร่อยที่คาดไม่ถึงไว้ก็มี เหมือนร้านลั้มตำหน้าคอนโดฉันไง ร้านเล็กๆ ไม่มีชื่อ แต่อร่อยแซ่บเวอร์ กินทีฟินไปทั้งอาทิตย์”

“จะ ฟินไปทั้งอาทิตย์ แล้วนอนให้น้ำเกลือไปอีกสามวัน เพราะลั้มตำปูปลาร้าเป็นเหตุสังเวยได้”

“ไม่ต้องมาลั้มเลย” อารดาตัดบทแล้วหันไปสั่งก้วยเตี้ยวกับป้าแม่ค้าที่มารับออร์เดอร์ แต่เพราะก้วยเตี้ยวที่สั่งเป็นขามเล็กๆ หล่นจึงสั่งทีเดียวสามชามรวดแบบไม่ต้องคิดมาก แถมยังสั่งกากหมูเจียวมาอีกหนึ่งถ้วย พร้อมสั่งขนมถ้วยตามสูตรการเข้าร้านก้วยเตี้ยวเรือ

“อ้อฮือ นี่ขนาดฉันบอกว่าจะไม่ช่วยกิน แกยังสั่งขนาดนี้เลยหรอ” รติยาอดแซวไม่ได้ แต่คนกินเก่ง กินโหดเหมือนโกรธอาหารกลับแย้งว่า

“แหม ก้วยเตี้ยวเรือขามเล็กกระดิดเดียว คีบเส้นทีเดียวก็หมดแล้ว สามชามนี้เท่ากับหนึ่งชามพิเศษแหละ ไร่รอนฉันสั่งมาทีเดียวหกชามแกค่อยกรี๊ด” อารดายิ้มแฉ่งให้อย่างไม่สะทกสะท้านในความกินเก่งของตัวเอง

คนเป็นเพื่อนถึงกับยอมแพ้ในข้ออ้างนี้และสั่งก้วยเตี้ยวมาให้ตัวเองหนึ่งชาม แล้วพอก้วยเตี้ยวมาเสิร์ฟ สองสาวก็กินไปคุยกันไปพลางๆ แต่คนที่มีความสุขกับการกินที่สุดก็เห็นจะเป็นอารดาเหมือนเดิม แต่มีความสุขแค่ไหนก็ไม่ลืมนึกว่าภารกิจของหล่อนวันนี้นอกจากมาไหว้เจ้าแม่แล้ว ก็ยังมี

อีกภารกิจหนึ่งรอรอยู่ด้วย

“รุ่ง เตียวแก่ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยสิ”

“ไปไหน”

“ฉันต้องเอาของไปให้คุณอมรเดช แต่ว่าไปคนเดียวมันก็ยังไปอยู่ถึงฉันกับเขาจะตกที่นั่งเดียวกันและการดูตัวอะไรนั้นมันก็ลืมนึกไปแล้ว แต่เพราะฉันง่วงก่อน พอก็เลยฝากของมาขอโทษคุณอมรเดชและบังคับว่าฉันต้องเอาไปให้เอง ไหนๆ ก็ารู้จักกับคุณอมรเดชอยู่แล้ว ไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ แค่อำของไปให้แล้วก็กลับ”

“แล้วแกไม่กลัวจะกลายเป็นบุพเพอาลเวาดเหรอ”

“ยังไง”

“ก็ถ้าผู้ชายคนแรกที่เกมีปฏิสัมพันธ์ด้วยหลังจากที่แกไปขอพรคือคุณอมรเดชจะว่าไง แกไม่สังเกตหรือว่าตั้งแต่แกก้าวขาออกจากวัดมา แกก็เจอแต่ผู้หญิงและคนที่มีครอบครัวแล้ว ขนาดตอนไปซื้อหนังสือปลาที่วัดนั้นแม่ค้าก็เป็นผู้หญิง แล้วพอมาร้านก๋วยเตี๋ยว คนรับออเดอร์เมื่อกี้ยังเป็นผู้หญิงเลย แล้วถ้าเกิดไปเจอคุณอมรเดช พรของเจ้าแม่เกิดโยนเขาให้แกขึ้นมาจะทำยังไง” รติยาเตือน แม้จะไม่อยากเชื่อว่าเรื่องแบบนี้จะเป็นจริง แต่ถ้าเอาประสบการณ์ตรงของหล่อนมาคิดละก็ แล้วกลายเป็นว่าคนคนนั้นของอารดาเป็นอมรเดชขึ้นมาได้เป็นเรื่องยุ่งแน่ เพราะอีกฝ่ายมีแฟนอยู่แล้ว และอารดาก็ไม่ได้มีใจชอบพอแต่แรก

คำพูดของรติยาทำเอาอารดาถึงกับคิดหนัก นันสิ ถ้าหวยออกมาอย่างนั้นหล่อนแยแน่

“จ้ะเอาจี้ ฉันเอาของไปให้ แต่แกช่วยพูดกับเขาแทนฉัน แค่ออสามประโยค ส่งของให้เสร็จก็กลับ ดีไหม”

“เอาอย่างนั้นก็ได้” รติยาตกลงยอมช่วยเพื่อน แล้วพอก๋วยเตี๋ยวมาเสิร์ฟสองสาวก็กินไปคุยกันไปพลางๆ แต่คนที่ดูจะมีความสุขกับการกินก็ยังคงเป็นอารดาเหมือนเดิมจนคนเป็นเพื่อนอดแซวไม่ได้

“กินแบบนี้ผู้หนึ่งหมด”

“ดีสิ จะได้อีกกันไปว่าผู้ชายที่ได้มา เขายอมรับที่ฉันเป็นแบบนี้ได้จริงๆ บอกตรงๆ นะ ฉันยังไม่รู้เลยว่าเจ้าแม่จะส่งผู้ชายแบบไหนมาให้ แต่คราวนี้ฉันขอไปว่าขอให้เราคบกันยืนยาว ให้ฉันได้แต่งงานอยู่กับเขาไปจนแก่เลย เพราะฉันเองก็เหนื่อยแล้วที่จะต้องวิ่งหาความรักที่ไม่สมหวัง”

“ยังงี้ก็รอดูกันไป แต่ฉันว่าวอดนี้ไม่น่าพลาดแล้วละ”

“ทำไมแกมั่นใจขนาดนี้”

“ก็แกบอกเองว่าขออภิวินแล้วไง”

คนเป็นเพื่อนขายเบียร์ไม่ยอมบอกเรื่องสัมผัสพิเศษที่สัมผัสได้ก่อนจะเจอเนื้อคู่ เพราะไม่รู้ว่าควรบอกดีหรือไม่ หรือถ้าบอกแล้วมันจะส่งผลอะไรหรือไม่ เพราะฉะนั้นให้อารดารู้ด้วยตัวเองน่าจะดีกว่า

สองสาวกินก๋วยเตี๋ยวด้วยกันจนหมด อารดาก็ขับรถพาเพื่อนรักกลับกรุงเทพฯ และตรงไปยังโรงแรมของอมรเดช เมื่อมาถึงโรงแรมและจอดรถเรียบร้อยแล้ว อารดาก็เดินเข้าไปในอาคารพร้อมกับบริติช ในมือหอบหิ้วของหลายอย่าง แต่พอเข้ามาถึงล็อบบี้ของโรงแรม อารดาก็เพ็งนึกขึ้นได้

“อ๊ย ฉันลืมของอีกชิ้นที่อยู่หลังรถ”

“เอ้า เป็นนั่นไป”

“เดี๋ยวฉันกลับไปเอาของที่รถก่อน อิม...” อารดากำลังคิดว่าจะให้เพื่อนรอตรงไหนดี พลันสายตาเหลือบไปเห็นแท่นวางโพรโมเตอร์อาหารของโรงแรมที่เขียนไว้ว่าตอนนี้ร้านอาหารฝรั่งเศสข้างบนกำลังจัดโพรโมชันเบเกอรี่อยู่ เจ้าตัวจึงบอกเพื่อนทันที

“แกขึ้นไปรอที่ร้านอาหารฝรั่งเศสก่อน”

“ทำไม รอตรงนี้ก็ได้อีก”

“ฉันว่าจะกินของหวานล้างปากหน่อย”

“หา! นี่แกยังกินได้อีกเหรอ!” รติยาร้องแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าซ้ำๆ แต่

สุดท้ายก็ยอมไปรอที่ร้านอาหารฝรั่งเศส ส่วนอาร์ดาก็รีบวิ่งไปเอาของที่รอ

อาร์ดากลับเข้ามาในอาคารของโรงแรมอีกครั้ง แต่ตอนที่หล่อนกำลังรอลิฟต์เพื่อขึ้นไปร้านอาหารฝรั่งเศสนั่นเอง มีกลิ่นหอมของดอกไม้ลอยมาพร้อมกับความสดชื่นเย็นๆ หล่อนทำจมูกฟุดฟิดแล้วก็ขมวดคิ้ว เพราะเป็นกลิ่นเดียวกับตอนที่ไปขอพรเจ้าแม่ที่วัดเลย แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้เอะใจสงสัยอะไร คิดว่าโรงแรมคงฉีดสเปรย์ปรับอากาศกลิ่นเดียวกับที่วัด

ทว่าตอนที่หล่อนสนใจอยู่กับกลิ่นหอมนั้นเอง จู่ๆ ก็มีเด็กอายุราวห้าขวบวิ่งแข่งกันมากับเด็กอีกคนที่ดูจะอายุน้อยกว่า แล้วชนหล่อนเข้าอย่างจัง

“ว้าย!” อาร์ดาเซดลาไปด้านหลังตามแรงชน ปฏิกริยาอัตโนมัติทำให้หล่อนยื่นมือออกไปหมายจะยันผนังแต่ไม่ถึง ทำให้หล่อนเหมือนจะวบลงไปด้านหลัง คิดอย่างเดียวว่าอีกเดี๋ยวคงได้เจ็บตัวแน่ แต่แล้ววงแขนของใครคนหนึ่งสอดเข้ามาตรงช่วงใต้ราวนมแล้วคว้าเอวหล่อน รับน้าหนักของหล่อนไว้

หญิงสาวที่ว่าตอนแขนของคนที่มาช่วยเอาไว้เป็นหลักยึด แล้วพยายามยืนให้ได้ด้วยตัวเอง สัมผัสแข็งแกร่งที่รับรู้ ทำให้คิดได้อย่างเดียวว่าคนที่ช่วยไว้ต้องเป็นผู้ชาย ซึ่งแวบแรกนั้นหล่อนคิดว่าเขาอาจจะเป็นคนที่เจ้าแม่ประทานมาให้หรือเปล่า

แต่อีกใจก็กลัวเหลือเกินว่าตัวเองจะกินแห้ว...

ถ้าเพื่อเขาเป็นผู้ชายที่มีแฟนหรือภรรยาแล้วละ

ถ้าเพื่อเขาไม่หล่อ ไม่ตรงสเปกหล่อนละ

หล่อนคิดวนวายไปหมดก่อนจะค่อยๆ หันมองคนที่ช่วยเหลือตนเองไว้ แล้วก็แทบกรี๊ดเมื่อเห็นว่าคนที่ช่วยตนเองไว้นั้นหล่อมาก ทั้งโครงหน้าหล่อเหลา เบ้าหน้าฟ้าประทานแล้วยังคิ้วเข้มกับจมูกที่โด่งเป็นสัน ดวงตาก็คมกล้ำ มีแววอ่อนโยนอบอุ่น แต่ชั่วขณะหนึ่งกลับดูจริงจังและเหมือนมีกำแพงในใจกันไว้

อารตามองเขาอย่างเคลิบเคลิ้มหลงใหลในความหล่อ แล้วก็หลุดปาก
พิมพ์้าออกมาอย่างลืมตัว

“หล่อ!”

คนหล่อขมวดคิ้ว นึกหน้าใส เพราะแขนของเขาจับน้ำหนักหล่อนมา
ครู่หนึ่งแล้ว และตอนนี้เขาก็เมื่อยแล้วด้วย

“คุณคงไม่คิดจะยืนอยู่อย่างนี้ทั้งวันหรอกใช่ไหม?”

อารดาหายเคลิ้มเป็นปลิดทิ้ง ตามมาด้วยความอับอายก่อนจะถอย
ออกมาจากเขาก้าวหนึ่ง ส่วนเด็กสองคนที่ชนหล่อนนั้นพอซนเสร็จแล้วก็วิ่ง
หนีหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ หล่อนจึงไม่ทันได้ต่อว่าหรือตักเตือน ซึ่งเรื่องนั้น
ปล่อยไปก่อนเถอะ จัดการเรื่องตรงหน้าก่อนดีกว่า

ทว่าตอนที่หล่อนกำลังจะเอยกับผู้ชายสุดหล่อที่รู้สึกคุ้นๆ หน้าขึ้นมา
เสียงของผู้ชายอีกคนที่เหมือนจะเดินมาด้วยกันและหล่อนยังไม่ทันได้หันไป
มองฝ่ายนั้นก็ร้องทักดังมา

“คุณนี่!”

“คุณomorเดช?” หญิงสาวทำหน้าแปลกใจ ก่อนจะหันมองหนุ่มหล่อ
ที่ช่วยหล่อนไว้อีกครั้ง คราวนี้ถึงบางอ้อทันที แม้ว่าหล่อนจะไม่เคยคุยกับ
เขาและเคยเห็นเขาไกลๆ แต่ก็จำได้แล้วว่าเขาคือใคร!

“คุณธนาตล!”

ฝ่ายธนาตลก็ยังขมวดคิวนึกหน้าใสเหมือนเดิม ตอนแรกเขาจำ
ไม่ได้ว่าหล่อนเป็นใคร แต่กลับคล้อยคล้าคลาว่าเคยเห็นหล่อนในงาน
แต่งงานของพี่ชาย หล่อนวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในงานและอยู่ใกล้เจ้าสาวตลอด
ตอนนั้นเขาไม่ได้สนใจ เพราะคิดว่าคงเป็นคนมาช่วยงาน หรือไม่ก็เพื่อน
คนหนึ่งของรติยา

“คุณ...เป็นเพื่อนของคุณรุ่งเธอ” เขาถามเหมือนไม่แน่ใจ

“ใช่ค่ะ” อารดาส่งยิ้มเจื่อนให้ นึกหล่อนไม่สวย ไม่สะดุดตาเขาเลยสินะ
แต่จะว่าเขาก็ไม่ได้ เพราะหล่อนเองที่คุ้นหน้าเขาก็เพราะหลังงานแต่งงานของ

เพื่อน หล่อนเป็นคนหนึ่งดูรูปวันงานและช่วยเพื่อนเลือกรูปสวยๆ จากช่างภาพ แต่ไม่คิดเลยว่าพอได้เจอตัวจริงใกล้ๆ แบบนี้ เขาจะหล่อมาก หล่อนสนใจละลายเลย

ฝ่ายอมรเดชที่ดูเหมือนจะหลุดวงโคจรความสนใจของทั้งคู่ไปชั่วคราว ก็กระแอมเบาๆ และถามไถ่

“คุณปูกำลังทำอะไรที่นี่ครับ”

“อ้อ ปูกำลังหาของมาให้คุณอมรเดช เอ่อ ขอโทษเรื่องนี้นะคะ” หล่อนพูดอย่างรู้กัน ไม่อยากอธิบายต่อหน้าใคร

ธนาตลเห็นว่าอาร์ดาคงมีเรื่องอยากคุยเป็นการส่วนตัวกับลูกพี่ลูกน้องของเขาจึงหันไปบอกอมรเดชอย่างขอดตัว “ผมไปก่อนนะครับพี่อาร์ท”

“ได้ แล้วเจอกัน ครั้งหน้ามาหาพี่ มาดื่มกันสักหน่อย”

“ครับ” ธนาตลรับคำก่อนจะหันไปก้มศีรษะให้เพื่อนของพี่สะใภ้เล็กน้อยและหมุนกายเดินจากไป ปลอ่ยให้อาร์ดาได้แต่มองตามอย่างเสียดาย ทั้งที่ใจอยากจะชวนเขาคุยต่อ บวกกับว่าเขาเป็นผู้ชายคนแรกที่หล่อนมีปฏิสัมพันธ์ด้วยหลังจากไปขอพรกับเจ้าแม่ หล่อนจึงคิดว่าเขาต้องใช้คนที่เจ้าแม่ประทานให้มาแน่ๆ

คล้อยหลังจากธนาตลไปแล้ว อาร์ดาก็รีบยื่นของที่ตั้งใจเอามาให้ออมรเดช

“นี่คะ ของที่จะเอามาให้คุณอมรเดช เป็นการขอโทษเรื่องนั้น ยังไง ปูก็คือเป็นฝ่ายเสียมารยาททำเรื่องวุ่นวายให้คุณ คุณอมรเดชช่วยรับไว้หน่อยนะคะ ไม่งั้นพ่อเชือดปูก้นค่ะ”

อมรเดชยอมรับของจากอาร์ดาและยิ้มให้ เขากับหล่อนไม่ได้คิดอะไรต่อกัน แม้จะถูกจับคู่ตัวกัน เพราะฉะนั้นความรู้สึกของเขากับหล่อนจึงเหมือนพี่น้องและเพื่อนกันมากกว่า

“ครับ ผมรับไว้แล้ว คุณปูกก็ไม่ต้องคิดมากนะครับ เพราะมันไม่ใช่ความผิดของคุณเลยสักนิด”

“ขอบคุณนะค่ะ”

“แล้วนี่คุณปูกจะไปไหนต่อหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ ตั้งใจเอาของมาให้คุณอมรเดช” อารดายิ้มให้ก่อนจะเฉลย
“พอดีปูกมากับรุ้ง นี่บอกให้รู้ไปรอที่ร้านอาหารฝรั่งเศสชั้นบนแล้ว เห็น
โพรโมชันเบเกอรี่แล้วอดใจไม่ไหวค่ะ อาหารและเบเกอรี่ของที่นี่อร่อยมาก
ค่ะ”

“ด้วยความยินดีครับ ถ้ายังงั้นผมขอตัวก่อน พอดีติดพันเรื่องงานอยู่”

“ได้ค่ะ ปูกไม่รบกวนแล้ว เชิญตามสบายเลยค่ะคุณอมรเดช”

“ครับ ขอตัวนะครับ” อมรเดชว่าแล้วก็ขอตัวไปทำงาน

อารดายิ้มให้พอดีกับที่ประตูลิฟต์เปิดออก ไม่นานนักหล่อนก็มาถึง
ชั้นที่หมายและตรงไปยังร้านอาหาร

แต่พนักงานจำได้ว่าหล่อนเป็นเพื่อนของรติยา ภรรยาของผู้ถือหุ้น
ของโรงแรม จึงรีบเข้ามาต้อนรับและพาไปยังโต๊ะที่รติยานั่งรออยู่ พอมาถึง
โต๊ะอารดาก็ขอบคุณพนักงานแล้วหยิบเมนูของหวานมาสั่ง สั่งเสร็จก็หันมา
ทำหน้าตื่นเต็นใส่เพื่อน

“ไฉ่รุ้ง! ฉันเจอคนที่บุพเพอาละวาดแล้ว แก่ต้องไม่เชื่อแน่ๆ เลยว่า
เป็นเขา”

“หา? คุณอมรเดชนะเหรอ!” คนเป็นเพื่อนยังตั้งตัวไม่ทัน ไม่คิดว่า
แค่เพื่อนหายไปอาของ กลับมาจะได้ว่าที่สามีแล้วเรียบร้อย

“บ้า ไม่ใช่ค่ะ”

“แล้วใคร” รติยาถามกลับ นึกหน้าด้วยความสงสัย เพราะถ้าอารดา
บอกว่าหล่อนต้องไม่เชื่อแน่ๆ แสดงว่าคนคนนั้นต้องเป็นคนที่หล่อนเองก็
รู้จักด้วย

“คุณณาดล”

“คุณดลเนี่ยนะ!” คนเป็นเพื่อนถึงกับร้องเสียงหลง ทำหน้าแปลกใจ
และไม่เชื่อแบบสุดๆ จนอารดาต้องยืนยัน

“ใช่ คุณขนาดลั่นแหละ เมื่อกี้ฉันเจอเขาตอนรอลิฟต์อยู่ เขามากับคุณอมรเดช ฉันก็เลยส่งของให้คุณอมรเดชตอนนั้นเลย เนื้อคู่ของฉันที่เจ้าแม่ส่งมาให้ต้องเป็นคุณดลแน่ๆ เลยแก”

“แกเจอทั้งสองคนพร้อมกัน แล้วอะไรทำให้แกมั่นใจขนาดนั้น” รัตียายังสงสัยไม่หาย อารดาจึงเล่าให้ฟังว่าเมื่อครั้งเจ้าตัวถูกเด็กวิ่งมาชน แล้วก็ไถ่ขนาดลเข้ามาช่วยไว้ แกมใส่เสื้อสีเขียวเสริจสรรพ

“คุณขนาดลเขาเข้ามาช่วยฉันเหมือนในซีรีส์เกาหลีเลย เขาโอบกอดฉันไว้ด้วยแขนแข็งแรงข้างหนึ่ง แล้วเขาก็มองลึกเข้ามาในดวงตาของฉันด้วยใบหน้าที่หล่อเหลา เหมือนเจ้าชายที่ได้พบกับเจ้าหญิง ช่างเป็นรักแรกพบสุดฟินและหวานซึ่งเหลือเกิน”

คนเล่าทำหน้าเคลิบเคลิ้มสุดฟินตามไปด้วย แต่มีหรือที่รัตียาจะเชื่อในเมื่อหน้าตาท่าทางของเพื่อนก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า โหม่มากและเล่นใหญ่เกินเบอร์

“ไอ้ปู้ก เอาเรื่องจริง ไม่เอาโมโน”

“โธ่ ไอ้รู้ๆ แกนดับฝันฉันหมดเลย” อารดาซ้อนใส่ที่เพื่อนรู้ทัน แล้วจึงยอมเล่าความจริง “ฉันโดนเด็กวิ่งมาชนนะของจริง แล้วคุณขนาดลเขาก็มาช่วยไว้ก็เรื่องจริง เขาใช้แขนประคองฉันไว้ แต่เขาดันบอกว่า ‘คุณคงไม่คิดจะยืนอยู่อย่างนี้ทั้งวันหรอกใช่ไหม’ ฉันนี่อายเลย”

พออารดาเล่ามาถึงตรงนี้รัตียาก็ปล่อยก้ำกัณฑ์ ต้องแบบนี้สิถึงจะเป็นขนาดลตัวจริง ไอ้ก่อนหน้านีที่เพื่อนบอกว่าเขาโอบกอดไว้แล้วมองลึกเข้าไปในดวงตาที่เชื่อไม่ได้อย่างยิ่ง เพราะถึงขนาดลจะเป็นผู้ชายอบอุ่นเหมือนอติรุจสามีของหล่อน แต่เขามีอย่างหนึ่งที่แตกต่างไปจากพี่ชาย

เขาเป็นคนที่มีความมั่นใจ จะยอมให้คนที่เขามั่นใจแล้วว่าไว้ใจได้จริงๆ เข้าหา แล้วจากที่อติรุจเคยเล่าให้ฟัง ขนาดลเป็นผู้ชายที่เคี้ยวยากฉลาด ไม่หลงกลมารยาหญิงง่ายๆ ถ้าใครจะมาอ่อยหรือทอดสะพานให้รับรองว่าเหนื่อย!

“เฮ้อ ไอ้บู๊กะไอ้บู๊ ตกลงแกยังไม่ตอบฉันเลยว่า ทำไมถึงคิดว่าคุณ
ขนาดลเขาจะกลายเป็นคูปูพเพอละวาดของเกได้”

“ก็เขาเป็นคนแรกที่ฉันเจอและมีปฏิสัมพันธ์ด้วยหลังจากไปขอเจ้าแม่
มา ฉันพูดกับคุณขนาดก่อนจะได้พูดกับคุณอมรเดช” อารดาเฉลยแล้วทำ
หน้าเขินหน้าพินกับความหล่อของขนาดลไม่เลิก “เขาหล่อมาก หล่อจนฉัน
ใจลั่นเลย”

“พูดอย่างกับไม่เคยเจอเขามาก่อนนั่นแหละ”

“ก็ไม่เคยเจอจริงๆ นี่”

“พูดจริง?” รติยาไม่เชื่อว่าอารดาจะไม่เคยเจอขนาดลเลย “ในงาน
แต่งงานฉัน ยังไงแกก็ต้องได้เจอมาแล้ว”

คนเป็นเพื่อนทำความถึงงานแต่งงานของตัวเองที่อารดาเป็นเพื่อน
เจ้าสาว แล้วก็เป็นคนสุดท้ายที่แกลังเจ้าบ่าวก่อนที่จะได้เข้าไปพาตัวเจ้าสาว
ออกมาที่ห้องบอลรูมเพื่อทำพิธีได้ เพราะฉะนั้นเป็นไปได้ที่อารดาจะ
ไม่เคยเจอขนาดลเลย

“พูดให้ถูกก็ต้องบอกว่า ไม่เคยเจอในระยะประชิดมาก่อน ฉันมักจะ
เห็นเขาจากที่ไกลๆ ทุกครั้ง ใกล้สุดก็ระยะห้าเมตรเห็นจะได้ นอกนั้นก็เห็น
เขาจากรูปร่างงานแต่งของแก ไม่เคยได้เจียดใกล้ หรือได้คุยกับเขาลักค้ำ”

“จริงหรอเนี่ย” รติยาแปลกใจ แต่พอคิดแล้วก็น่าจะจริง เพราะหล่อน
ยังไม่เห็นรูปร่างงานแต่งงานของตัวเองที่มีอารดากับขนาดลร่วมเฟรมพร้อม
กันเลย เหมือนกับว่าสองคนนี้สวนทางกันตลอด จำได้ว่ามีครั้งหนึ่งหล่อน
เคยนัดกินข้าวกับอารดา แล้ววันนั้นมือติดกับขนาดลไปด้วย แต่สุดท้าย
อารดาก็โทร. มาบอกว่ามีธุระด่วน มาไม่ได้กะทันหัน

ส่วนอีกครั้งหนึ่งอารดานัดหล่อนไปลองชุดแต่งงาน ก็มีมือติดไปด้วย
ส่วนขนาดลวันนั้นจริงๆ ต้องมาเป็นเพื่อนพี่ชายเพื่อช่วยดูชุดสูทแต่งงาน แต่
สุดท้ายก็ติดประชุมมาไม่ได้ แล้วก็ยังมีอีกครั้งที่หล่อนนัดเพื่อนมากินข้าว
ด้วยกันที่บ้าน แต่วันนั้นงนาแม่ของสามีมีธุระต้องไปจัดการเรื่องงานการ

กุศล อนาคตก็เลยไปเป็นเพื่อน เลยไม่ได้เจอกับอารดาอีกตามระเบียบ ซึ่งพอมาคิดๆ ดูแล้วก็ทำจะจริง อารดาไม่เคยได้เจอกับอนาคตแบบจริงๆ เลยสักครั้ง

“แกนี่ออกแล้วใช่ไหมล่ะ ว่าฉันไม่เคยเจอคุณอนาคตแบบจริงจังสักครั้ง”

“ยะ นึกออก แต่ตอนนี้แกได้เจอแล้ว เอาไปต่อ”

“เอาไปต่อ ถ้าได้ ก็เดินหน้าจับลิ้นของคุณเพื่อน เจ้าแม่สุดซ่าห์ประทานให้มาขนาดนี้ ลางจะมีผิวมาแล้วล่ะ” อารดาทำหน้ากริ้มกริ่มพูดติดตลก แต่คนเป็นเพื่อนแอบหัวเราะอยู่ลึกๆ

ก็อนาคตไม่ได้เข้าหาได้ง่ายๆ เหมือนอดีตจริง เพราะฉะนั้นถ้าอารดาจะจีบผู้ชายคนนี้จริง คงต้องใช้ความพยายามขั้นสุดเลยทีเดียวนะ

“ยังงั้นแกก็เผื่อใจไว้วันหนึ่งดีกว่า”

“ทำไม เขามีแฟนแล้ว หรือมีคนที่ดีๆ กันอยู่แล้วหรอ”

“เท่าที่รู้มายังไม่มี”

“งั้นก็ไม่ต้องกังวล” อารดาไม่ยี่หระเลยสักนิด

“แต่ฉันว่าแกควรกังวล เขาไม่ใช่ผู้ชายที่จะจีบได้ง่ายๆ ไม่ได้ตกหลุมรักใครเพราะความสวยด้วย เขาเป็นคนที่เข้าหายากกว่าคุณจุ๋ บางครั้งก็ดูเป็นเสือซ่อนเล็บเหมือนพี่ชาย แต่หนักหนาสาหัสกว่าพี่ชายเสียอีก อืม... เรียกว่าไม่ได้ใจดีเหมือนหน้าตาที่ได้”

“ไม่ลองก็ไม่รู้ คนเรานะมันต้องลงมือทำก่อน แล้วถ้าไม่สำเร็จก็ให้รู้ไปว่าเราทำไม่สำเร็จจริงๆ ดีกว่ามานั่งเสียใจภายหลัง แล้วนี่มันยุคไหนเข้าไปแล้ว ผู้หญิงจีบผู้ชายก่อนไม่ผิดคะคุณหนูๆ ของคุณแม่ขา” อารดาบอกอย่างมาดมั่นว่าตนเองจะเดินหน้าจีบอนาคต

รติยาจึงได้แต่ยิ้มขึ้นๆ ให้แม่เพื่อนตัวดีที่ยังไม่เคยเจอฤทธิ์พี่น้องรัตนธนาการของจริง คงต้องรอให้เจอเองถึงจะเข้าใจว่า ‘มันไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิด’